

Час різьбиться в кістки мої

Ігор Павлюк

Час різьбиться в кістки мої.
Осінь. Листя — на хліб не хватить...
Рідне воскове тіло старих гаїв
На осінню зрубають хату.

Вітер крик погасив зорі,
Афоризми життям підтвердив.
Час писав на моїй корі
Вересневу самотність Верді.

Хтось, мов Хортиця, був святий,
Рідний берег тримав корінням,
Або чашею пив з води
Світлі лики свого тремтіння.

Я вчувався у карий час
І в курвавий болючий простір,
Де сивіла злотом свіча,
А у блазнів згинались кості.

Загорталась в душу сльоза
І впадала в бездомні роси...
Тут, здається, старий козак
І його пом'янути просить.

Пом'янемо.
Чого би й ні.
Й він замовить слівце у Пана.
То не ми уже у мені,
То вже наша весна заспана.

Полакований кров'ю світ,
Завертепнений в листя й гроші.
У відрубаній голові
Всі думки пресвяті й хороші.

Дуже душить душа мене,

Матерщина про батьківщину.

Якщо чаша когось мине,
Значить, чашу несе
Людина.